Denna stora kokspis har en blank topp, en slät, polerad yta, lätt att hålla glänsande.

McClary's Sask-alta Range skall behålla sitt vackra utseende med ganska ringa skötsel — ingen svärtning behöfves.

Säljes af

McGavin & Lennox, 878 Sherbrooke St., A. E. Wyatt, 332 Main St. Weir & Wilson, 666 Main St., Winnipeg; John De Wilde, West Kildonan; Harvey & Eastwood, Elmwood, Man.

ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

TILL CHARLEY ERICSON.

Kamrat Ericson!

Jag finner mig icke nödsakad att ingå i någon polemik med dig i ämnet "Socialdemokraterna och Förbudsträfvandet" på grund af ditt genmäle i senaste nummer, ty jag kan icke tänka mig att du skriftvit det på allvar.

Ditt skämt skall jag bemöta med allvar, ty jag anser att allt skämt bör vara för sig, då vi resonerar om allvarliga ting.

Du säger att i de länder, där socialdemokraterna ha förbudsprogram, har detta blifvit antaget med mycket knapp majoritet. Välan, det behöfves icke stor majoritet för att visa om ett parti är förbudsvänligt eller icke. Af den svenska riksdagens socialdemokratiska grupp äro öfver 80 procent organiserade absolutister. Du kan ju reflektera öfver orsakerna därtill på lediga stunder.

Ett annat uttalande, som i oförnuft öfvergår det förra, är det, att "där förbudslagar varit rådande i årtionden ha minsta antalet röster kastats för de socialistiska kandidaterna"...

Nu får du ursäkta om jag drar på smilbandet. Här i Winnipeg ha vi cirka 200 krogar och 100försäljningsmagasin och ändå fingo vi inte en enda kandidat inröstad vid senaste valet. Hur vill du förklara det? Om rusdryckerna fått flöda oförhindradt, oinskränkt, så hade, menar du, vid dessa val, i förbudsländerna, socialisterna fått flera röster.

Vill du säga mig, att socialisternas röster erhållas genom att lössläppa rusdryckshandteringen, så får du själf stå för det — jag för min del protesterar, och beder dig: "tänk först — handla sedan".

Nu till resolutionen.

Ingalunda utelämnade jag den på de konstiga grunder du gissar dig till, utan helt enkelt af medlidande med dig såsom varande författaren af densamma. Det var inte illa påhittat, knepet att införa resolutionen — om det blott varit den rätta. Det var ju ganska enkelt att ändra andemeningen i den och så få den att passa med dina öfriga saltomortaler.

Låt oss jämföra dem få vi se. Så här ljuder den du trodde dig själf lämnat in(!):

"Församlingen uttalar, att man icke nödvändigtvis behöfver att vara tillhängare af förbudsidén för att vara en god partikamrat, och att man som klassmedveten arbetare och socialdemokrat icke behöfver att stå tillsluten någon absolutistorganisation".

Och den du verkligen lämnade in på kongressen (där den blef med mördande majoritet afslagen) — den, som jag af medlidande utelämnade, lyder så här:

"Församlingen uttalar, att man kan vara en god partikamrat om man inte kan se någon nämnvärd förbättring af samhällsförhållandena i ett rusdrycksförbud, och om man icke kan vara enig med de som tro att rusdrycken är orsaken utaf följden af missförhållanden i samhället".

Så lyder den absolut ordagrant. Hade den andra resolutionen blifvit inlämnad, är jag öfvertygad om, att den också blifvit afslagen, ehuru den åsyftar någonting annat, ty den är ännu mera intetsägande än den som af kongressen afslogs.

En annan bluff gör du dig skyldig till, då du säger, att flertalet af de på kongressen närvarande voro hitkomna från skilda platser för att stifta den skand. storlogen af I. O. G. T. Ehuru det inte angår dig skall jag upplysa dig om att en enda af de närvarande var "hitkomna från skilda platser" i storlogens ärende. Men den mannen var dig väl vuxen, och det är väl därför du gör dina åsnesparkar.

Dock, hur du sparkar, sparkar du dig själf.

Nu kan det vara tid för roligheter. Du frågar i hvilken skola jag med flera fått våra socialistiska lärdomar. Si inte var det då i den skolan du var magister, ty då hade säkert äfven vi lärt oss uppräkna namnen på en massa döda profeter m. m. Sannerligen Charley, om dina "argumenter" göra effekt på mig, skall jag gå och vänta på att skolfraren Norris blir socialist och på att Roblin-maskinen skall tillverka "a school for every child". Då skall du få en jobb.

Call again, Sir.

Med kamrathälsning.

Axel J. Carlson.

MILITÄRFRÅGAN OCH FOLKETS VÄL.

Herr redaktör!

Med anledning af herr Nylunds artikel i numret för den 8 juli, får jag be att ännu en gång få säga några ord i ämnet: Militär- och fredsfrågorna. I likhet med hr Nylund kan jag icke säga, att någon önskan att hafva sista ordet föranleder detta inlägg. De föreliggande frågorna äro af så omfattande inträsse, och allmänhetens föreställningar om dem ofta behäftade med de mest egendomliga fördomar, att en diskussion i ämnet knappast kan ha annat än goda resultat, så länge den föres uteslutande om sak.

Hr. Nylund tyckes fortfarande vara af den meningen, att allt militärväsende, äfven då det hvilar på värnpliktsprincipen, är till sin natur folkfiendtligt, och han framdrager som bevis härför de värnpliktiges utkommendering vid strejker.

Hvad nu strejker och deras bilägande beträffar, kunna vi konstatera tre olika hufvudmeningar: 1) socialisternas och de strejkandes, som går ut på att, om intet annat själper, slå ihjäl strejkbrytare och förstöra egendom; 2) samhällets, som tillräder neutralitet, så länge lag och ordning upprätthållas; och 3) arbetareätarnes, som förordar att nedskjuta de strejkande. Vi behöfva gifvetvis icke här ödsla tid och rum på att diskutera dessa olika meningar. Hvarje sundt förnuftig människa måste erkänna att lag och ordning måste upprätthållas. Visserligen måste en hvar som betraktar saken fördomsfritt erkänna, att de strejkande arbetarne måste se på strejkbrytaren med samma ögon, som fosterlandsvännen måste betrakta Törngren och Holsteinsson — åtminstone under vanliga lönestrejker, politiska strejker äro i detta fall annorlunda — och dock måste ordningen och säkerheten till lif och egendom upprätthållas. En uraktlåtenhet härutinnan komme endast att utmynna i ständiga oroligheter och laglösheter och slutligen i civilisationens undergång. Om socialistebefen Branting komme till makten i dag, och en strejk utbröte i morgon, komme hans ställning till ordningens upprätthållande vid strejktillfällen att blifva detsamma som högermannen Lindmans; polisen måste anlitas; om ej denna visade sig tillfyllest, trupperna, värfvade eller värnpliktige. Frankrike har de senaste åren haft en rad radikala och socialistiska regeringar. Strejkerna hafva därför icke aftagit, sättet för deras hållande inom laglighetens gränser har därför ej ändrats, de värnpliktige hafva utkallats att upprätthålla ordningen, så fort polisen visat sig för fåtalig.

Ordningens upprätthållande tål vid inga modifikationer i ett kultursamhälle, ty då upphör det att vara kultursamhälle. Antag t. ex. att en mördare, redan dömd till döden, sitter inom lås och bom i afvaktan på sitt straff — och en mördare är ju långt afskyvärdare än en strejkbrytare. — Antag vidare att en uppretad folkhop vill gå rättvisan i förväg. Hvad blir följden? Att polisen förstärkes; om ej detta hjälper att militären utkallas, att om folkhopen ändå icke vill vika, militären skjuter skarpt, och att många eljest nyttiga medborgare blifva nedskjutna af militären, blott för att skydda en mördare, som ändock skulle mistat lifvet inom några dagar. Ingen tänker på att klandra hvarken militär eller regering. Hvarför då klandra dem för att upprätthålla ordningen vid strejktillfällen?

Vidare måste en hvar, som fördomsfritt ser på saken, erkänna att det är ett obestridligt faktum, att i länder, där värnpliktig militär användes för ordningens upprätthållande, strejkerna aflöpa betydligt lugnare och kräfva betydligt mindre offer bland arbetarne än där värfvadt manskap användes. Vi se sålunda hurusom storstrejken i Sverige icke kräfde ett enda människolif, säkerligen lika mycket beroende på den värnpliktiga militärens icke-utmanande och i många fall sympatiska hållning som på arbetarnes sans och lugn, medan t. ex. grufarbetarestrejken i Colorado, där "ordningen" upprätthölls af värfvadt manskap eller af det odiciplinerade riffraff, som vanligtvis utgör statsmilisen utmynnat i gräsligt öfverväld från militärens sida. Det har gått så långt, att kvinnor och barn blifvit lefvande brända! Något liknande hände för några år sedan i Bethlehem, Penn., då fredsfakiren Andrew Carnegie begärde militärens ingripande mot arbetare, som dock lefde under outhärdliga vilkor. Vid närmare eftertanke blir saken lätt förklarlig. Då värnpliktige måste anlitas, ligger det i sakens natur, att de maktägande icke våga spänna bågen för högt. De måste nöja sig med att vara absolut neutrala, så länge inga oordningar förekomma. Strejktjänstgöring är naturligtvis för all militär osmaklig. För värnpliktig militär är den så i dubbel mätto, just därför att den värnpliktige är vid ett dylikt tillfälle åtminstone medborgare i främsta rummet och soldat i andra, under det att ett motsatt förhållande äger rum med de värfvade soldaterna.

Det är ett förfärligt stort misstag att inbilla sig, att de strejkande finge göra, som de behagade, ifall det ej funnes värnpliktig eller annan militär. Vi se alltjämt slående bevis härpå nere i Staterna. Så snart en strejk därnere tager sådana proportioner att hvarken polis eller reguliär militär förmår att hålla den inom tillbörliga gränser, utkallas antingen statsmilisen eller ock insvärjas s. k. "deputy sheriffs", i båda fall odisciplineradt och hänsynslöst riffraff som för snöd vinnings skull blindt går arbetsgifvarnes ärenden med de hemska följder, som vi sett i Colorado, Penn., och annorstädes.

Jag har framhållit dessa synpunkter för att visa på hvilken ytterligt hal och bräcklig is hr Nylund ger sig ut, då han söker motivera sin motvilja mot värnpliktsidén med att de värnpliktige hemma i Sverige vid en eller annan strejk utkallats för ordningens upprättbållande.

"Antimilitäristerna" begå samma fel då de söka kritisera krigsmakten och värnpliktsidén, som de s. k. socialistätarna och reaktionärerna, då de söka bedöma den modärna arbetarerörelsen.

De senare stirra sig blinda på arbetarerörelsens öfverdrifter. De hafva t. ex. sett, att en och annan socialist spottat på flaggan, att socialistagitation ofta urartat i det rena predikandet af klasshatet, att den nationella kulturen ofta af agitatorerna förlöjligas och smutskastas, att fackföreningsrörelsen stundom urartat i tyranni och förtryck, att den ofta varit orsak till alldeles onödiga strejker, hvari arbetaren lidit oerhörda förluster; de ha sett allt detta, och de hafva härpå stirrat sig så blinda, att de ej förmå att se, hvilken kolossal uppryckning samhället och nationalkrafter redan gjort och ännu mer komma att göra genom de förbättrade vilkor som massan af folket lyckats tillkämpa sig genom den modärna arbetarerörelsen.

Hr. Nylund och antimilitäristerna begå precis samma fel, ehuru på ett helt annat område. De hafva sett, huru militären ofta framalstrat öfversitteri och högdragenhet, de ha sett, hur militären ofta framkallat alldeles onyttiga och onödiga krig. Då de vidare hafva sett, hur den värfvade militären helt naturligt oftast stått i plutokratiens och fortryckets tjänst emot demokratien, äfven om nog den också, kanske mot sin vilja, slagit månget stort slag för frihet och framåtskridande, kunna de ej inse, att den modärna värnpliktsarmén i längden blir det starkaste värn och den mäktigaste häfstång, som ännu någonsin stått demokratien tillbuds. Det är just farhågan härför, som ligger till grund för kejsar Vilhelms af hr. Nylund citerade yttrande. När han tänker på den väldiga krigsmakt, han skapat till skydd för tysk-kulturen mot barbaren i öster och afunden i väster, kommer han också att tänka på, att just denna krigsmakt öfver hvilken han är så stolt, kan komma att användas att bortsopa alla de otaliga prinsarne och furstehusen, hans eget kanske icke undantaget, från Tysklands många troner. Lika litet som första kammarherrarne i Sverige har kejsar Vilhelm uppbygt värnpliktsarméerna för demokratiens främjande — den saken kunna vi nog komma öfverens om, men detta hindrar naturligtvis inte att anpassa värnpliktsidéen i demokratiens tjänst. Vi kunna tryggt påstå, att om Tysklands armé blott bestått af några hundra tusen värfvade trupper och resten af befolkningen oöfvad, kejsar Vilhelms ord ej blifvit fällda.

På militärens afvigsidor stirrar sig fredsfantasten blind, och han förbättrar ej sin syn genom att sätta på sig ett par antimilitäristglasögon. Dessa antimilitaristbrillor spela hr. Nylund mer än ett spratt.

I likhet med sina meningsfränder framhåller hr. Nylund satsen, att ju mera, som nedlägges på militära ändamål, ju mindre blir öfrigt för kulturella. Denna sats låter nog så logisk, och logisk vore den också, om den ej vore behäftad med det all logik förkväfvande felet att gå ut från galen premiss. Det är nämligen så, att militären hvarken skapar eller tillintetgör inhemsk kultur. Det är kulturen, som skapar militären hvarhälst geografiska och internationellt politiska förhållanden äro sådana, att den nationella kulturen behöfver militären till värn mot yttre fiender. Om hr. Nylund utgått från den rätta premissen, så hade han måst skrifva: ju mera som användes på kulturen, ju mera måste användas på militären för att skydda kulturen. Militär och kultur äro två plantor, som trifvas alldeles ypperligt bredvid hvarandra i samma jordmån. Därför se vi också, att världens tvenne främsta kulturländer, Tyskland och Frankrike, också äro dess främsta militärländer. I förhållande till sin folkmängd och kolossala utsträckning kan Ryssland knappt ens kallas en första klass militärstat i jämförelse med Tyskland och Frankrike. Förhållandena i Ryssland äro dessutom så säregna framför allt därigenom att massan af folket såsom en följd af den länge rådande lifegenskapen, ännu står på femton- och sextonhundratalens nivå, att en jämförelse med väst- och nord-Europa måste anses helt och hållet förfelad, för så vidt den afser att belysa den föreliggande frågan.

Här i västra Canada hafva vi emellertid ypperliga tillfällen att anställa talrika jämförelser mellan immigranter från militära och icke militära länder. Vi kunna knappast säga, att dessa jämförelser utfalla till de senares förmån. Immigranterna från Frankrike, Tyskland och Sverige reda sig i allmänhet bättre, deras tjänster äro mera eftersökta, de skapa sig snarare en oberoende och människovärdig ställning än deras medbröder från England, östra Canada och Förenta Staterna, framför allt om vi undantaga de många "amerikanare", som egentligen äro rena tyskar och skandinaver. De göra detta trots afsevärda naekdelar af icke kulturell art, trots bristande språkkännedom, trots att de i sitt hemland tillhört den fattigaste och i bildningshänseende mest vanlottade delen af hemländernas befolkning, under det engelsmän, amerikanare och canadensare inkomma jämförelsevis kapitalstarka, trots också, att de i chauvinistpressen äro systematiskt nedsatta till förmån för engelsmän och canadensare. Icke kunna alla dessa obestridliga fakta annat än tolkas som ett bevis på, att de komma från länder med en väl tillgodosedd kultur.

Jag har icke här till hands några statistiska uppgifter på de medel, som i de olika länderna användas till kulturella ändamål. Sådana siffror blefve i alla fall vilseledande, med undre man toge i betraktande det faktum, att allra största delen af statsutgifterna t. ex. här i Canada användas till belöning af yrkespolitici och demagoger. Som ett slående exempel härpå må jag endast tillåta mig omnämna, att Canada på några hundra tusen dollars när betalar lika mycket för sin militia som Sverige för sin armé och landfortifikation. Resultatet är, att Canada har ungefär 3,000 man med något så när fuligod militärutbildning och 73,000, som "varit i tält för fjorton dagar" (general Hamiltons rapport, enligt "The Times"), medan Sverige i krigstid kan uppbringa 500,000 välöfvade män, som enligt utländska fackmäns utsago äro fullt jämförliga med stormakternas trupper, och som nog skulle vara tillräckliga, om ej Trippelententens bildande kan komma att sätta svenska armén på alldeles utomordentliga prof. Förhållandet ställer dessutom den åsikten att militärbudgeten hemma i Sverige användes uteslutande till punschdrickning och paradexercis (visserligen ej förfäktad af hr Nylund, men af hans meningsfränder) i en ganska egendomlig dager.

Vid hr Nylunds hänvisning till Romarväldet spela antimilitäristglasögonen honom återigen ett spratt. Om han läste Roms historia dessa brillor förutan och i stället såge tingen i ett fördomsfritt omdömes klara belysning, skulle han finna, att sedeförfallet och den däraf följande undergången ursprungligen hade sin rot i de aristokratien eller patricierna gynnande jordelagarna. Dessa gåfvo nämligen patricierna tillfälle att utarma och förslafva massan och att på demokratiens bekostnad tillvälla sig bestämmanderätten i Roms både inre och yttre politik. Det var härigenom som Roms eröfringar under förfallets dagar uteslutande utnyttjades i de eröfrade folkens utplundring, under det att under kraftens dagar de begagnades för utbredandet af den romerska kulturen.

Våra dagars England erbjuder många slående likheter med forntidens Rom. Englands många skröpligheter ha sin rot i landlordismen. En landaristokrati, som assimilerats med och i sig upptagit en pänningaristokrati, bestämmer praktiskt sedt Englands inre, koloniala och yttre politik. Hufvudändamålet är massans utplundring så väl hemma som i kolonierna. Det har icke alltid varit så. Det fanns en tid, då spridandet af västerländsk kultur var Englands mission. Denna mission har upphört i största delen af våra dagars brittiska väde och målet har blifvit ett annat. Utplundringen tillgår på annat sätt än i Rom, på omvägar och icke på långt när så brutalt och under demokratiska former; men den är lika effektiv. Resultatet är detsamma: lyx åt några få, soppkök åt de många. Rom hade sin Gracchus. Han genomdref radikala reformer i rätt riktning men af kort varaktighet. England har sin Lloyd George. Alla tecken tyda på att hans arbete kommer att få samma slut som Gracchi. Men "militärismen" är ungefär lika oskyldig i det ena fallet som det andra.

Hr. Nylund synes hafva något missuppfattat mitt framhållande af den allmänna värnplikten som demokratiens värn och borgen. Jag är fullständigt ense med hr Nylund att vägen till reformer och framåtskridande är social och politisk organisation. Folkbeväpningens demokratiska värde ligger däri, att den gör folkviljan väpnad, den inger respekt för densamma, den hänger som ett damoklesvärd öfver förtryckarens hufvud. Den är en borgen för, att, sedan en gång genom social och politisk organisation en bestämd folkopinion skapats för ett visst reformkraf, inga spratt spelas med denna folkopinion, hvare sig genom formliga statskupper eller genom detta skändliga jonglerande med folkopinionen, som vi allt jämt bevittna här i Canada. Gång på gång har en bestämd och tydligt artikulerad folkvilja genom de olika spannmålsodlareföreningarna här i Canada begärt rättvisa frakttaxor, nedsättning i tullarne, öppnandet af förmånligare och närmare marknader. Folkrepresentanterna till parlamentet ha valts på det programmet. Har folket fått, hvad de så bestämdt begärt? Ingalunda. Ock just därför att folkviljan icke varit väpnad. Med en soldatränsel och ett mausergevär i hvarje homesteaders shack och en man villig och kunnig att begagna dem hade vestern varit mera respekteradt, och då skulle säkerligen soppköken nästkommande vinter kunnat inskränkas till mindre än en fjärdedel. Och hvad som är ännu viktigare, förhållandet mellan östra och västra Canada skulle varit betydligt bättre och för framtiden mera fredsborgande. Västerns militära oberedskap är just faran för Canadas enhet.

Ett annat synnerligen starkt talande skäl för folkbeväpningen i demokratiens tjänst är, att den så lätt genom olika samhällsklassers sammanförande på samma plats för samma ändamål, undergående samma utbildning, kan anpassas att betydligt förminska klasskillnaden, framför allt om den mötes med förståelse och välvilja från alla samhällsklasser. Sådant hade framför allt blifvit fallet, om hr Staaff med socialisternas hjälp kunnat genomföra den nya härorganisationen där hemma. För att påvisa socialisternas ytterligt trångbröstade hållning i hela frågan behöfver endast påpekas, att det är först i år, som socialistcheferna beslutit föreslå för partikongressen att upphöra med det oresonliga motståndet mot den frivilliga skytterörelsen, en organisation, som kanske gjort mer än något annat att åstadkomma kamratkänsla och välvilja mellan olika samhällslager, alldeles oafsedt dess kolossala inflytande på själfva folkkaraktären, därigenom att den gifvit den själftillit och förtroende som träffsäkerhet alltid medför, och som är så välbehöflig för vårt svenska folk.

Det borde kanske i detta sammanhang också påpekas att hela svenska läkarekåren synnerligen starkt förordar öfningstidens utsträckning såsom i hög grad ägnad att höja hela folkets fysiska välbefinnande. Kommande som den gör, just vid tidpunkten för ynglingens öfvergående till man, lägger den med sitt stärkande fältlif mer än ett år, framför allt till en fabriks- eller inomhus arbetares lifslängd och gör honom dessutom till en betydligt starkare och sundare man för hela lifvet. Ensamt denna omständighet är värd alla utgifter både för här och flotta, alldeles oafsedt deras nödvändighet för vårt nationella oberoende.

Som mitt inlägg redan antagit större längd, än hvad jag tänkt mig, då jag började skrifva, skall jag med redaktörens benägna tillstånd be att någon gång framdeles vid läglig tillfälle få inskjuta några rader i själfva fredsfrågan för att om möjligt belysa, hvilka förutsättningar, som böra anses nödvändiga för att fredsrörelsen måtte blifva målmedveten och resultatrik i stället för fantastisk och intetuträttande.

Med utmärkt högaktning,

Rudolf Einhardt.

Stephens' Takspåns Stain

Bevarar takspånen
Förskönar taket
Förlorar icke färgen

15

FURNITURE
on Easy Payments
OVERLAND
MAIN & ALEXANDER

KRIGSNYTT!

KRIGSNYTT!!

Det stora världskriget, i hvilket äfven det stora Britiska väldet, inom hvars område vi bo, är inbegripet, är sorgligt upprörande för en hvar som blott vill stanna några minuter för hvad det innebär för millioner och åter millioner människor.

Icke minst därför och på samma gång af allmän önskan att följa med sådana epokgörande världshändelser, vill en och hvar, oberoende af personliga åsikter, i tid få läsa om allt som med kriget sammanhänger, så långt möjligt.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN

skall gifva er utförliga underrättelser hvarje vecka upp till den dag, då tidningen tryckes, därvid äfven delgifvande hvad som kan beröra vårt gamla kära fädernesland Sverige.

Den, som ej har tidningen förut, får

Svenska Canada Tidningen för 25c till årets slut.

Gäller endast NYA prenumeranter!

ALLA SOM FÖRE UTGÅNGEN AF AUGUSTI MÅNAD SÄNDA OSS 25 (TJUGOFEM) CENTS ERHÅLLA "SVENSKA CANADA TIDNINGEN" FRITT TILL HVILKEN SOM HELST ADRESS I CANADA TILL DEN 31 DECEMBER 1914.

Gäller endast NYA prenumeranter!

Från nu och till d. 31 december får ni Svenska Canada Tidningen för 25 (tjugofem) cents, om ni sänder oss pängarna före utgången af augusti månad. Klipp ut nedanstående kupong och sänd in eder beställning på Svenska Canada Tidningen IDAG. Låt icke detta enastående tillfälle gå ifrån eder. 10,000 abonnenter för Svenska Canada Tidningen till jul i år. Kom alla och var med.

För Tjugofem Cents

SVENSKA CANÁDA TIDNINGEN,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Var god finn inlagdt $..... som betalning för Svenska Canada Tidningen till den.....19....

NAMN .....

ADRESS .....

.....

Provins .....

Skrif tydligt.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

Dr. T. W. DEACHMAN, Med. Sup't.

BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG

Privata och nervösa sjukdomar,

förorsakade af ungdoms-dårskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, såsom förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blåssjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i förseglad omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till

ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

Giftiga tändstickor.

Inom minre än två år kommer det att blifva olagligt att köpa eller använda giftiga hvita fosfortändstickor.

Alla borde börja använda

Eddy's icke-giftiga "Sesqui" tändstickor

sålunda förvissa sig om säkerhet i och hemmet.